

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/2/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2511215128
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2511215128.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35724803, zastúpený splnomocnencom: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53255739, proti žalovanému: A. A., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom B., štátny občan Slovenskej republiky, o zaplatenie 4.587,58 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti výroku IV. rozsudku Okresného súdu Piešťany č.k. 13C/33/2011-218 zo dňa 30. novembra 2021, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku IV. o náhrade trov konania p o t v r d u j e .

II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol nasledovne:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 4.575,40 eura spolu:

- so 14,80 % ročným úrokom z úveru zo sumy 2.657,48 eura od 20.10.2011 do 20.9.2012,
 - s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 2.657,48 eura od 20.10.2011 až do zaplatenia,
 - s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.082,41 eura od 20.10.2011 až do zaplatenia,
 - s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 125,47 eura od 20.10.2011 až do zaplatenia,
- to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 12,18 eura spolu s 25 % ročným úrokom zo sumy 12,18 eura od 1.10.2011 až do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá .

IV. Priznáva žalobcovi nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 40,24 %.

2. Svoje rozhodnutie v napadnutom výroku IV. o náhrade trov konania právne odôvodnil citáciou § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku a vecne tým, že „nakoľko súd zamietol žalobu vo veľkej časti uplatneného príslušenstva pohľadávky, vyjadreného percentuálnymi sadzbami, v záujme spravodlivého vyriešenia sporu pre účely rozhodnutia o nároku na náhradu súd zohľadnil aj výšku príslušenstva pohľadávky. Keďže pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia (§ 217 ods. 1 CSP), súd vychádzal z výšky žalobou uplatneného príslušenstva, vypočítanej ku dňu vyhlásenia rozsudku. V tomto smere neobstojí veriteľmi bežne zaužívaný argument, že žaloba bola zamietnutá „iba“ v časti príslušenstva pohľadávky, k čomu súd poznamenáva, že príslušenstvo pohľadávky je rovnako predmetom sporu, ako je predmetom sporu pohľadávka samotná.

Predmetom sporu je zaplatenie 1.) sumy 4.575,40 eura, 2.) 14,80 % ročného úroku z úveru zo sumy 2.657,48 eura od 20.10.2011 do zaplatenia, ku dňu vyhlásenia rozsudku, t. j. k 30.11.2021, v zodpovedajúcej sume 3.981,56 eura, 3.) 9 % ročného úroku z omeškania zo sumy 2.657,48 eura od 20.10.2011 až do zaplatenia, ku dňu vyhlásenia rozsudku v zodpovedajúcej sume 2.421,21 eura, 4.) 9 % ročného úroku z omeškania zo sumy 1.082,41 eura od 20.10.2011 až do zaplatenia, ku dňu vyhlásenia rozsudku v zodpovedajúcej sume 986,17 eura, 5.) 9 % ročného úroku z omeškania zo sumy 125,47 eura

od 20.10.2011 až do zaplattenia, ku dňu vyhlásenia rozsudku v zodpovedajúcej sume 114,31 eura, 6.) zaplattenie nepovoleného debetného zostatku v sume 12,18 eura a 7.) zaplattenie 25 % ročného úroku zo sumy 12,18 eura od 1.10.2011 až do zaplattenia, ku dňu vyhlásenia rozsudku v zodpovedajúcej sume 30,98 eura, t. j. predmet sporu vrátane príslušenstva ku dňu vyhlásenia rozsudku v sume 12.121,81 eura. Žalobca bol úspešný v časti o zaplattenie 1.) sumy 4.575,40 eura, 2.) 14,80 % ročného úroku z úveru zo sumy 2.657,48 eura od 20.10.2011 do 20.9.2012 v zodpovedajúcej sume 363,13 eura, 3.) 9 % ročného úroku z omeškania zo sumy 2.657,48 eura od 20.10.2011 až do zaplattenia, ku dňu vyhlásenia rozsudku v zodpovedajúcej sume 2.421,21 eura, 4.) 9 % ročného úroku z omeškania zo sumy 1.082,41 eura od 20.10.2011 až do zaplattenia, ku dňu vyhlásenia rozsudku v zodpovedajúcej sume 986,17 eura, 5.) 9 % ročného úroku z omeškania zo sumy 125,47 eura od 20.10.2011 až do zaplattenia, ku dňu vyhlásenia rozsudku v zodpovedajúcej sume 114,31 eura, 6.) zaplattenie nepovoleného debetného zostatku v sume 12,18 eura a 7.) zaplattenie 25 % ročného úroku zo sumy 12,18 eura od 1.10.2011 až do zaplattenia, ku dňu vyhlásenia rozsudku v zodpovedajúcej sume 30,98 eura, t. j. úspech žalobcu vrátane príslušenstva ku dňu vyhlásenia rozsudku v zodpovedajúcej sume 8.503,38 eura, čo predstavuje 70,12 predmetu sporu.

Žalovaný bol úspešný v rozsahu zodpovedajúcom zamietnutiu žaloby, teda v časti 14,80 % ročného úroku z úveru zo sumy 2.657,48 eura od 21.9.2012 až do zaplattenia, ku dňu vyhlásenia rozsudku v zodpovedajúcej sume 3.618,43 eura, čo predstavuje 29,88 % predmetu sporu.

Nakoľko v tomto spore mali čiastočný úspech obe strany sporu, a súd nezistil existenciu žiadneho dôvodu hodného osobitného zreteľa pre výnimočné nepriznanie náhrady trov konania podľa § 257 CSP, podľa § 255 ods. 2 CSP súd nárok na náhradu trov konania pomerne rozdelil, a priznal žalobcovi, ktorý mal vo veci väčší úspech než žalovaný, nárok na náhradu trov konania vypočítaný ako rozdiel medzi pomerom úspechu žalobcu (70,12 %) a pomerom úspechu žalovaného (29,88 %) v zodpovedajúcom rozsahu 40,24 % o výške ktorej rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku, ktorý postup je v súlade s § 262 ods. 2 CSP“.

3. Proti uvedenému rozsudku v nepriznanej časti nároku na náhradu trov konania, t. j. výrok IV. v rozsahu 59,76 %, podal žalobca odvolanie z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Dôvodil citáciou § 470 ods. 1 a § 255 CSP. Žalobca sa nestotožňuje s ponížením trov z dôvodu „úspechu“ v časti 14,80 % ročného úroku z úveru zo sumy 2.657,48 eura od 21.9.2012 až do zaplattenia. Žalobca odmieta kapitalizovanie dohodnutého úroku súdom do času vyhlásenia rozsudku a z dôvodu jeho nepriznania žalobcovi pripísanie úspechu žalovanému v tejto časti. Žalovaný v konaní úspešným nebol v žiadnom slova zmysle. Žalobca uspel na súde v uplatnenej istine (ako aj v podstatnom príslušenstve), pričom príslušenstvo sa logicky spravuje režimom istiny (priznanej v plnom rozsahu). V tomto prípade nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná celá suma istiny vrátane príslušenstva (vynímajúc dotknutú časť), resp. bol úspešný čo do základu nároku; nemožno ho totiž zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu, ak úrok bol riadne zmluvne dohodnutý (bez výhrad). Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť čo je základné a čo sprevádzajúce. Hmotnoprávnym titulom v tomto spore je istina, príslušenstvo je len odvodené (závislé) od istiny. Inak povedané žalobca nemohol byť úspešný iba na úroku bez istiny.

Z uvedených dôvodov žalobca odmieta zahrnutie nepriznaného úroku do výpočtu pomerov úspechu strán sporu za účelom určenia náhrady trov tak, ako to urobil súd v napadnutom rozhodnutí. V tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Co/1/2018.

Zároveň nemožno opomenúť skutočnosť, že konanie na súde prebieha od 18.11.2011 a rozhodnuté o žalobe bolo 30.11.2021, čo je desať rokov odo dňa podania žaloby na súde, toto všetko za absolútnej nečinnosti protistrany. Ak súd počítal uplatnený úrok do času vyhlásenia rozsudku, pričom vyhlásenie rozsudku trvalo v objektívne nie-náročnej veci desať rokov, tak týmto matematickým prepočtom v zásade ukrátil žalobcu z dôvodu vlastnej nečinnosti o podstatnú časť nároku na náhradu trov. Podľa názoru žalobcu nemožno pričítať uvedené na vrub žalobcovi a bolo by krajne nespravodlivé, ak by žalobca mal niesť procesné zavinenie za zbytočné prietahy súdu. Z uvedeného dôvodu má žaloba za to, že týmto nesprávnym procesným postupom súdu mohlo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces na úkor žalobcu v zákonom predpokladanej intenzite.

Napokon výkladom ad absurdum by potom aj pri určení samotnej výšky trov konania súdnym úradníkom mal súd vychádzať z kapitalizovaných úrokov a priznať žalobcovi nároky podľa tarify súčtom istiny a vyčíslených úrokov ku dňu vyhlásenia rozhodnutia, čo je zjavne nelogické vzhľadom k tomu, že aj hodnota sporu sa určuje podľa istiny (nie podľa istiny a kapitalizovaného úroku). Žalobca si je vedomý,

že rozhodovacia prax nie je v tejto otázke jednotná, avšak vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a po individuálnom zvážení všetkých vstupných okolností má za to, že mu prináleží plný nárok na náhradu trov konania v predmetnej veci.

Žalobca navrhuje, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ust. § 388 Civilného sporového poriadku ho zmenil tak, že prizná žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalovanému v rozsahu 100%, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 Civilného sporového poriadku ho v napadnutej časti zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalovaný odvolanie nepodal, k doručenému odvolaniu sa nevyjadril.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (aktuálne § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok v napadnutom výroku o nároku na náhradu trov konania v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok v napadnutom výroku IV. je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

6. Súd prvej inštancie už právoplatnými výrokmi I., II. a III. preskúmaného rozsudku (§ 367 ods. 2 veta prvá Civilného sporového poriadku) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.575,40 eura spolu so 14,80 % ročným úrokom z úveru zo sumy 2.657,48 eura od 20.10.2011 do 20.9.2012, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 2.657,48 eura od 20.10.2011 až do zaplatenia, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.082,41 eura od 20.10.2011 až do zaplatenia, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 125,47 eura od 20.10.2011 až do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, žalovanému tiež uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 12,18 eura spolu s 25 % ročným úrokom zo sumy 12,18 eura od 1.10.2011 až do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Predmetom odvolacieho prieskumu tak zostal rozsudok súdu prvej inštancie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku IV., ktorým výrokom súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 40,24 %. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie správne a zákonne rozhodol o nároku žalobcu na náhradu trov konania proti žalovanému práve v rozsahu 40,24%.

7. Podstatou odvolacej argumentácie žalobcu bolo namietanie, že pri určovaní úspechu a neúspechu strán sporu je nutné vychádzať výlučne z istiny, keďže príslušenstvo pohľadávky nebolo v žalobe kapitalizované. Súd prvej inštancie pri určovaní úspechu a neúspechu strán sporu ale príslušenstvo, ktorého zaplatenia mimo istiny sa žalobca domáhal, zahrnul do výpočtu, pričom žalobcom uplatnené príslušenstvo vyčíslil ku dňu vydania rozsudku vo veci samej.

8. Vo všeobecnosti platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) charakteristická pre sporové konanie, ktorá je premietnutá v ustanovení § 255 Civilného sporového poriadku ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania, pričom úspech vo veci súd vždy skúma čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Zásada úspechu vo veci je doplnená zásadou zodpovednosti za zavinenie, ktorá je vyjadrená ustanovením § 256 Civilného sporového poriadku. Zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) charakteristická pre sporové konania sa uplatní tak, že neúspešná strana je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré úspešnej strane vznikli. Procesný úspech sa určuje vo vzťahu k predmetu sporu úspechom (t. j. víťazstvom) v spore. Úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. Žalobca má plný úspech v spore, ak súd jeho žalobe v celom rozsahu vyhovie. Žalovaný má plný úspech v spore, ak bola žaloba žalobcu v celom rozsahu zamietnutá. Ak žiadna zo strán nemala v spore plný úspech, má každá z nich úspech čiastočný,

t. j. každá zo strán sporu (žalobca aj žalovaný) je sčasti úspešná a sčasti neúspešná. Ak mala strana úspech v spore len čiastočný, potom sa náhrada trov pomerne rozdelí.

9. Pomer rozdelenia náhrady trov konania je odrazom reálneho výsledku sporu a zodpovedá pomeru víťazstva strany vo veci samej zníženého o pomernú časť jej neúspechu. Pomer úspechu a neúspechu sa vždy určuje k celému predmetu konania a časť, ktorá sa prekrýva, sa odpočíta. Znamená to, že nárok na čiastočnú náhradu trov konania sa vypočíta tak, že úspech strany, ktorej vzniká povinnosť na náhradu trov konania, sa odpočíta od úspechu strany, ktorej vzniká právo na náhradu trov konania a výsledok potom zakladá pomerný nárok na náhradu trov konania účelne vynaložených na uplatňovanie alebo bránenie práva.

10. Súd prvej inštancie v preskúvanom prípade postupoval v zmysle vyššie uvedených zásad, keď posudzoval vzájomný pomer úspechu a neúspechu procesných strán, jeho záver z uskutočneného výpočtu, zahrňujúci do výpočtu aj uplatnené príslušenstvo vyčíslené ku dňu vydania rozsudku vo veci samej, považuje odvolací súd za správny. Žalobca v odvolaní poukazoval na rozhodovaciu prax súdov, podľa ktorej nemožno pri určovaní úspechu a neúspechu strán sporu zahrnúť do výpočtu okrem istiny aj príslušenstvo pohľadávky, ktoré nebolo v žalobe kapitalizované a citoval z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Obo 243/2007 z 27.11.2008, z rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/370/2016 z 8.11.2017 a z rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/56/2018 z 28.3.2018.

11. Pokiaľ ide o otázku zahrnutia príslušenstva do výpočtu pomeru a neúspechu strán sporu, aj keď príslušenstvo nebolo v žalobe vyčíslené, odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že hodnotu príslušenstva vyčíslenú ku dňu rozhodnutia, je potrebné zahrnúť do výpočtu pomeru úspechu a neúspechu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Cdo 1/2004 z 27.4.2004 (uverejnený v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR pod č. 34/2005), v zmysle ktorého „procesný úspech žalobcu v časti týkajúcej sa celej žalovanej pohľadávky a jeho neúspech iba v príslušenstve žalovanej pohľadávky (v úrokoch z omeškania) nemožno v odôvodnených prípadoch (pri rozhodovaní o náhrade trov konania) považovať za „neúspech v pomerne nepatrnej časti“ podľa ustanovenia § 142 ods. 3 O. s. p., ale za „čiastočný úspech“ v zmysle ustanovenia § 142 ods. 2 O. s. p.“ Rovnako v zmysle Zjednocujúceho stanoviska občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Trnave zo dňa 3.6.2020 „sa všetci sudcovia občianskoprávneho kolégia zhodli v názore, že pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania sa pri určovaní hodnoty sporu prihliada aj na nevyčíslené príslušenstvo, ktoré súd vyčíslil ku dňu rozhodnutia, ako to vyplýva z rozhodnutia sp. zn. 24Co/178/2018-201, ktoré odkazuje na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1 M Cdo 1/2004 zo dňa 27.4.2004“. Žiada sa zdôrazniť, že závery Najvyššieho súdu SR obsiahnuté v rozhodnutí Rc 34/2005 (sp. zn. 1 M Cdo 1/2004 z 27.4.2004), boli prijaté aj v rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co 151/2008 z 9.2.2010, ktoré úsudky súdov napokon akceptoval i Ústavný súd SR v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 63/2010 z 9.2.2010. Ústavný súd SR v predmetnom rozhodnutí poukázal na ustálenú súdu prax, keď konštatoval, že „ak krajský súd argumentoval „doterajšou súdnou praxou“, podľa ktorej „každý neúspech navrhovateľa ohľadne príslušenstva žalovanej sumy, nemôže byť bez ďalšieho prehliadaný, resp. paušálne považovaný za neúspech v pomerne nepatrnej časti následkami uvedenými v ust. § 142 ods. 3 O. s. p.“, nemožno jeho záver o aplikovateľnosti § 142 ods. 2 OSP na sťažovateľov prípad považovať za arbitrárny alebo zjavne neodôvodnený“. Rovnaký právny názor o zahrnutí nielen istiny ale aj príslušenstva (vyčísleného, aj nevyčísleného v žalobe) pri výpočte úspechu a neúspechu strán sporu zaujal napr. Krajský súd v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 6Co 95/2010 z 27.1.2011, Krajský súd v Trnave v rozhodnutiach sp. zn. 9Co/117/2019 z 19.11.2019, sp. zn. 24CoCsp/10/2020 z 2.9.2020. Odvolací súd považuje za nespravodlivé, aby príslušenstvo nebolo zahrnuté do výpočtu úspechu a neúspechu strán sporu, keďže je súčasťou uplatneného nároku, jeho výška je častokrát vyššia ako samotná istina a rozhodovanie o ňom je neraz zložitou skutkovou otázkou. Niet žiadneho logického dôvodu vychádzať pri určení pomeru a úspechu len z uplatnenej istiny, keďže v súlade so zásadou zodpovednosti za výsledok sporu by mal žalobca niesť zodpovednosť za úspech alebo neúspech vo všetkých uplatnených nárokoch (aj v príslušenstve). Odvolací súd nezistil existenciu relevantných okolností prípadu, ktorá by mohla ovplyvniť vyššie uvedené právne závery. Odvolací súd sa preto stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, ktorý súd prvej inštancie pre pomerné rozdelenie trov považoval za rozhodujúci úspech a neúspech v uplatnenej istine aj s príslušenstvom (nekapitalizovaným).

12. Odvolací súd potom rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku IV. o nároku na náhradu trov konania v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

13. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a contrario Civilného sporového poriadku tak, že plne úspešnému žalovanému nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z Článku 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku zakotvujúceho procesnú ekonómiu, keďže rozhodovanie postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku najskôr o nároku na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, že žalovanému žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného sporového konania.

14. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).